

— Χα! χα! εκάγχασεν αναίδως ὡστε ὁ κύριος κόμης δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἐπιστήμην μου; Λοιπόν, ἀς τὴν δοκιμάσῃ ἀμέσως! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν πείσω.

— Μὲ τί τρόπον; ἠρώτησεν ὁ κόμης, τοῦ ὁποῦ ἐκινήθη ἡ περιέργεια ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Ἴδού, ἀπεκρίθη ὁ Καλιόστρου. Θὰ ἐξασχίσω πρὸ τῶν ὀμμάτων σας τὴν μαγικήν μου δύναμιν καὶ θὰ τὴν μεταχειρισθῶ διὰ νὰ ἐνθυμίσω εἰς τὸν μικρὸν, ποῦ τὸν ἐκάματε πλοῦσιον, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀποστολή, τὴν ὁποίαν τὸ πεπρωμένον του τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐξ αἰτίας σας τώρα λησμονεῖ!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ μάγος ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέγαλον γραφεῖον, εἰς τὸ συρτάρι τοῦ ὁποῦ ἦτο κλεισμένον ὁ θησαυρὸς τοῦ χρυσοῦ παισίου.

Ὁ μικρὸς τζόκευ, συγκεκλιμένος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ προσέρῃ λέξιν.

Ὁ μάγος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἐπιπλὸν ἐκεῖνο, λέγων μὲ πεποίθησιν:

— Ἐκεῖ μέσα... εἰς τὸ τρίτον συρτάρι... βλέπω γράμματα... γράμματα πολλά.

— Ἀλήθεια! διέκοψεν ὁ γέρον.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Καλιόστρου, βλέπω ἀκόμη, εἰς τὸ βάλος τοῦ συρταρίου... ξεχασμένον... παραπεταμένον... ἓνα γράμμα μὲ σφραγίδα κυανῆν... Ἡ σφραγὶς εἶνε οἰκώσημον, ποῦ παριστᾷ οὐρανὸν σκαρμένον μὲ χρυστὰ σφαιρίδια.

— Τὸ οἰκώσημον τοῦ Λωζέν! ἀνεκράξεν ἐκπληκτὸς ὁ τυφλός.

— Τώρα ἠμπόρεσε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ ὁ Μπόμπης.

— Ἀλήθεια, εἶπε, τὸ θυμοῦμαι... εἶνε τὸ γράμμα τοῦ κυρίου μου.

Ὅριστε!

Κ' ἐξεκλείδωσε τὸ συρτάρι.

Ὁ μάγος ἐπῆρε τὸν φάκελλον καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Μπόμπην.

— Καὶ ὁμῶς, τῷ εἶπεν ἀσθηρῶς, εἶχες ὀρκισθῆ νὰ δώσῃς αὐτὸ γράμμα πρὸς ἐκεῖνον ποῦ ἀπευθύνεται... Περιέχει σπουδαῖα μυστικά... Πῶς εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ συρτάρι;

Ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς ἠτοιμάζετο νὰποκριθῇ, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἐξιστορήσῃ ὅλα τὰ περιστατικά ποῦ τὸν ἠμπόδισαν ὡς τώρα νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλ' ὁ κόμης Μουσοῦ τὸν διέκοψεν ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις.

— Ἀφίσε, Μπόμπη, τῷ εἶπε, θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ ὕστερα. Ὅσον διὰ σᾶς, κύριε, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὸν Καλιόστρου, ἀνακαλῶ ὅσα εἶπα πρὶν καὶ ἐκφράζω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν μαγικήν σας δύναμιν.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μίαν δράκην χρυσοῦν λουδοβικέων, τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν ἀγύρτην μὲ χειρονομίαν ἀληθινοῦ εὐπατρίδου, καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ μοῦ ἀποποιηθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο ποσόν, τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ὡς δῶγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν καλὴν σας ἐπέμβασιν εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

Ὁ Καλιόστρου εἶδεν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐξακλουθήσῃ παίζων τὴν κωμωδίαν του μὲ τὸν τόσον ὀξυδερκῆ αὐτὸν τυφλόν. Κ' ἐδέχθη τὰ χρυστὰ νομίσματα ποῦ τοῦ προσέφεραν. Τὸ ποσὸν βέβαια ἦτο ἀτήμαντον ἀπέναντι ἐκείνου ποῦ ἤλπιζε νὰποσπάσῃ, ἀλλὰ τελωσάντων ἦτο κάτι τί!

Μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν, ὁ ἀγύρτης ἀπεχαιρέτησε τὸν κόμητα καὶ τὸν Μπόμπην.

Εἰς τὸν διάδρομον, συνήτησε τὸν μικρὸν ὑπρέτην τοῦ Μπόμπη, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο παραφυλάττων τὴν ἐξόδον του.

— Λοιπόν, κύριε; τὸν ἠρώτησε χαμηλοφώνως εἰσθε εὐχαριστημένος; ἡ πληροφορία ποῦ σᾶς ἔδωσα, γιὰ τὸ γράμμα καὶ τὰ λοιπά, σᾶς ἐχρησίμευσαν;

«Κάθε στιγμήν ἔψαυε μὲ τὸ πόδι του τὸν σάκκον...»

Ὁ Καλιόστρου ἐβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν λουδοβικέον, τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ χέρι τοῦ ὑπρέτου καὶ τῷ εἶπε σιγᾶ:

— Ναι. Πᾶρε αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν, κ' ἄλλη φορὰ βλέπομε!

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ μᾶς ἐξηγεῖ ἀρκούντως, πῶς ὁ ἀγύρτης εἶχε μαντεύσῃ τὸ γράμμα μὲ τὴν κυανῆν σφραγίδα, ποῦ εὐρίσκειτο εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου...

Σφάλμα πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Ὅταν ὁ Μπόμπης εὐρέθη πάλιν μόνος μὲ τὸν γέροντα φίλον του, τῷ διηγήθη λεπτομερῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν ἐκείνου τοῦ γράμματος, ὡμολόγησεν εἰλικρινῶς τὴν ἀμελείαν του κ' ἐπανελάβε μάλιστα αὐτολεξεί τὰ λόγια τοῦ δουκὸς Λωζέν:

«Αὐτὸς ὁ φάκελλος πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν ὑψηλότεον δούκα τῆς Ὁρλεάνης. Περιέχει μυστικά τοῦ Κράτους... Τὰ χαρακτηριστικά αὐτὰ εἶνε πλῆθυσμα. Πρέπει νὰ τὰ

κρύψῃς καὶ νὰ μὴ τὰ δώσῃς ποτὲ εἰς κανένα ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς τὸν δούκα.» Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ διηγήσις, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ τυφλός.

— Παιδί μου, εἶπεν, δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω, διότι ἀναγνωρίζεις μόνος σου πόσον κακὰ ἔκαμες νὰ μὴν ἐκπληρώσῃς ὡς τώρα τὴν ἱεράν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωσες εἰς τὸν πρῶν κύριόν σου. Ἐξ ὅσων ἄλλως τε μοῦ διηγήθης, βλέπω ὅτι περιστατικὰ ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεώς σου σ' ἐμπόδισαν πολὺν καιρὸν νὰ φέρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς Λονδίον. Τώρα εἶνε ἀργά. Ἐπέρασαν δύο χρόνια, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνέβησαν τόσα πολλὰ καὶ σπουδαῖα, ὥστε, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε περιττὸν νὰ ζητήσῃς τὸν δούκα Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης. Πρέπει ὁμῶς νὰ ἐπιστρέψῃς τὸν πολῦτιμον αὐτὸν φάκελλον, τὸν ἐπικίνδυνον, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς ἔμεινεν ἀθικτος, εἰς ἐκεῖνον ποῦ σοῦ τὸν ἐνεπιστεύθη, δηλαδὴ εἰς τὸν δούκα Λωζέν.

— Ὁ γέρον ἠγαρήστως διὰ θερμῆς χειραφίας τὸν εὐπειθῆ μικρὸν καὶ συνεζήτησε κατόπιν μαζί του τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Ὁ κόμης Μουσοῦ ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ δούξ Λωζέν εὐρίσκειτο ὄλονεν εἰς τὸ Λονδίον, ὅπου εἶχεν ὑπάρξῃ μὲ κάποιαν ἀποστολήν ἐκ μέρους τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ κ. Ναρμπόν.

Ἀπεφασίσθη λοιπόν, νὰναχωρήσῃ ἀμέσως αὐριον ὁ Μπόμπης διὰ τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἀγγλίας πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πρῶν κυρίου του.

Τὸ ταξίδι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον, ἀφοῦ θὰ ἔπαιρνε μαζί του κ' ἓνα σάκκον γεμάτον λουδοβικεία.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εὐχαριστημένος, διότι θὰ ἐξεπλήρωνεν ἓνα καθήκον καὶ συγχρόνως θὰ ἐπανεβλέπε τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ὁ πλοῦτος ὑποχρεώνει!

Τὸ ταξίδι ποῦ ἔκαμνε τώρα ὁ Μπόμπης, δὲν ὁμοιάζε καθόλου μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάμῃ ἄλλοτε, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Πέρτερερ εἰς τὸ Λονδίον...

Ἀνέτως ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ταξιδιωτικὴν του ἀμάξαν, μὲ τὸν ὑπρέτην του καθισμένον ἐμπρός, τὸ εὐτυχὲς παιδίον ἐσυλλογίζετο ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐπανεβλέπε τὸν ἑαυτὸν του πτωχὸν καὶ δυστυχῆ, τότε ποῦ τὸν ἐλγίστευεν ὁ Λωρὰν καὶ τὸν ἀφίνε νὰποθᾶν ἀπὸ πείναν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Βουλώνης,

ἀφοῦ δὲν εἶχεν ὀλίγας πιστόλας, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ναυλὸν του...

Ἐξαμνησάσαντες συλλογίζομενος τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον κ. Παρμαντιέ καὶ τὰ γεωμετρία του, τὰ ὁποῖα τὸν ἔσωσαν τότε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Κάθε σταθμὸς τοῦ ταξιδίου του τῷ ἐπανεφέρει μίαν ἀνάμνησιν κ' εὐλογοῦσε τὸν καλὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνταμειψῆ τὸσον πλουσίως τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τῷ ἐπέστρεψε νὰ τῷ προσέρῃ.

Κάθε στιγμήν ἔψαυε μὲ τὸ πόδι του τὸν μέγαλον δερμάτινον σάκκον, ὁ ὁποῖος κατέκειτο εἰς τὸ βάλος τῆς ἀμάξης, περιέχων μέγα μέρος τοῦ θησαυροῦ, τοῦ ἀνευρεθέντος εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον.

Ὁ κόμης Μουσοῦ εἶχε, τῶντι, ἐπιμείνῃ νὰ παραλάβῃ ὁ Μπόμπης τὴν περιουσίαν του, διότι προέβλεπεν, ὅτι ἀπαξ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, θὰ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως νὰ ἡσυχάσουν τουλάχιστον τὰ πράγματα εἰς τὴν ἀνάστατον Γαλλίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΩΡΑ ΗΣΤΥΧΙΑ...

Ἐραγήτοι μου, ὑποδοχὴ τῆς Β' Μεραρχίας, τῆς ἐπικληθείσης Σιδηρᾶς, ὑπενώμισε τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἀρχαίων Σαλαμινομάχων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία τόσον ἐνέπνευσε ποιητὰς καὶ ζωγράφους. Ἡ τοιαύτη ἀφαντάστως συγκινητικὴν καὶ θὰ ἐλγίσαιμεν προθύμως, ὅτι ἡ παρελθούσα Δευτέρα θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀθηναίων ποῦ τὴν ἐχάρησαν — τί εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι! — ἐάν δὲν ἐσυλλογίζομεθα, ὅτι τὸ εἶπαμεν ἤδη διὰ πολλὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἀλήθεια, πόσας ἀλησμόνητους ἐορτὰς εἶδαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ περσικοῦ Ὀκτωβρίου ποῦ μᾶς ἔφερε τὸ χαρμῶσον ἀγγέλιμα τῆς πρώτης νίκης, ἕως προχθὲς ποῦ ἐπέστρεψαν ἓν ὁμάδι οἱ γενναῖοι πολεμισταί, οἱ ἥρωες, οἱ νικηταί, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βασιλέως, ἐπεξέτειναν τὴν Ἑλλάδα, ὅπως εἶπε καὶ ὁ κ. Δημαρχὸς εἰς τὴν ὁρασίαν του προσφώνησιν, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς Ροδόπης!

Οἱ δύο πόλεμοι, διὰ τὰς Ἀθήνας, δὲν ἦσαν παρὰ μία ἀδιάκοπος σειρά ὁμοίων ἐορτῶν. Κάθε τόσον τὰς ἐξήγειρον κωδωνοχουσίαι καὶ κανονοβολισμοί. Ἐσπριακο-

στολίζοντο, ἐφωταγωγοῦντο κ' ἐζητωκραύγαζαν μ' ἐνθουσιώδη χάραν. Προχθὲς ἦτο ὁ τελευταῖος «πολεμικὸς» συναγεμῶς. Ἐπήραμεν πάλιν τὰς σημαίας μας καὶ τὰς δάφνας μας, ἐξεβύθημεν εἰς τοὺς δρόμους νὰ ἐπευφημήσωμεν τοὺς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πόλεμον συμπολίτας, — εἰς τὴν Β' Μεραρχίαν ἀνήκον, ὡς γνωστόν, τὰ περισσώτερα παιδιά τῶν Ἀθηναίων, — καὶ τὸ βράδυ ἀνάψαμεν πρὸς τιμὴν των τὰ «τόξα» τῶν δύο Ἡλαταιῶν καὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τώρα ἡσυχία. Ἐτελείωσαν ὅλα.

Ἐπὶ τοῦ μεγάλου δράματος, τὸ ὁποῖον εἶχε τόσον εὐτυχῆ δι' ἡμᾶς λύσιν, ἔπεσε πλὴν ἡ αὐλαία. Ὑπεγράφη ἡ Εἰρήνη καὶ μὲ τὴν Τουρκίαν, διεκλήθη ἡ ἐπιστρατεύσις, οἱ στρατιῶται ξαναγίνονται πολῖται καὶ ἀρχίζει ἡ συνήθης ζωὴ: Ἡ ζωὴ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ πολέμου.

Μὲ ὅλας τὰς ἀλησμόνητους ἐορτὰς, ποῦ παρέχει ἡ δευτέρα αὐτὴ εἰς τοὺς νικητὰς — καὶ μάλιστα εἰς τοὺς φιλοθεάμονας κατοίκους τῆς πρωτεύουσας, — ἡ πρώτη εἶνε πολὺ εὐτυχέστερα. Ὅλοι λέγουσιν «τὴν ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης» κανεὶς ὁμῶς δὲν εἶπε ποτὲ «τὴν ἀγαθὰ τοῦ πολέμου». Ὁ πόλεμος εἶνε πάντοτε κάτι φοβερόν, ἀπαίσιον, καὶ ἂν ἠμποροῦσε νὰ λείψῃ, θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον... Ὅπωςδὴποτε, ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ εἰρήνη μας θὰ εἶνε μακρὰ καὶ ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν θὰπολαύσωμεν τὰγαθὰ τῆς, — ἐργαζόμενοι, προσδεύοντες, μεγαλώνοντες, τελειοποιούμενοι.

Σὺς ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

[Δημοσιεύω κατωτέρω ὀλιγότροπον τὴν προκήρυξιν τοῦ «Διαγωνισμοῦ τῶν Πολεμικῶν Ἀσμάτων», τὸν ὁποῖον κάμνει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Μοῦ τὴν ἔστειλε τὸ Ἰδιαιτέρον Γραφεῖον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, βεβαίως διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Εἰς τὸν κύκλον μας ὑπάρχον ἀρετοὶ καλοὶ ποιηταὶ καὶ ποιητρίαι, ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συνθέσουν εὐμορφα ἓνα τραγούδι διὰ τοὺς στρατιώτας μας καὶ ἓνα ἄλλο διὰ τοὺς ναύτας μας. Πιθανόν λοιπόν, τώρα ποῦ θὰ μάθουν ὅτι γίνεται τέτοιος Διαγωνισμὸς, καὶ τοὺς ὅρους του, νὰποφασίσουν νὰ λάβουν μέρος: καὶ καθόλου, μὲ καθόλου ἀπίθανον, νὰ πάρῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς — ἡ καμία ἀπὸ αὐτὰς, — κανὲν βραβεῖον. Φαντασθῆτε τότε τὸ καμάρι τῆς «Διαπλάσεως»!... — Σ. τ. Δ.]

Ἀπὸ τῆς καλαισιωτάτης ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Τυρταῖος ἐκεῖνος ἠκόνιζε τὰς ψυχὰς τῶν γενναίων τέκνων τῆς Σπάρτης διὰ τῶν πολεμικῶν του ποιημάτων, καὶ μέχρι τῶν ἀρατωλικῶν χρόνων, ὅτε ἡ νοσελληνικὴ Μοῦσα ἐξύμνει τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνδρείων καὶ παρῶντων εἰς πᾶσαν ἐθελουσίαν, πάντοτε ἡ ἐπίδρασις τοῦ στρατιωτικοῦ ἔθους ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἐκρίθη μεγίστη καὶ εἰς τῶν πρώτων παραγόντων τῆς νίκης.

Ἄλλα τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἐφοδίου ἐστερεῖτο κατὰ τοὺς λήξαντας νικηφόρους πολέμους ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος.

Ὅυτε ἐμβατήρια, οὔτε ἐπινίκια ἢ ἄλλα εὐάμοστα ἄσματα ἐγνώριζον οἱ γενναῖοι ἠμῶν μαχηταί, μολοντοὶ κάλλιστα τοιαῦτα καὶ ἐγράφησαν καὶ ἐψάλλοντο ἄλλοτε. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβάλλεται ταχεῖα ἡ θεοραεῖα τῆς ἐλλείψεως ταύτης, θαρροῦντως ἀποτεινόμεθα εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, προκηρῶσσαντες διαγωνισμὸν πρὸς ἐπιτελεῖν πάντε πολεμικῶν ἄσμάτων, ἦτοι:

Ἐνὸς θουρίου καὶ ἐνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς στρατιώτας.

Ἐνὸς θουρίου καὶ ἐνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς ναύτας.

Καὶ ἐνὸς ἄσματος ἀναψυχῆς διὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν.

Τὰ ἄσματα ταῦτα δεόν νὰ εἶνε γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὁσοῦ δυνατόν ἀπλήν καὶ ἀνευ τοπικῶν ιδιωματικῶν, νὰ μὴ διακρίβηται δὲ ἕκαστον τὰς τέσσαρας τετραστίχους στροφάς, οὐδὲ νὰ εἶνε μικρότερον τῶν τριῶν.

Θὰ κριθῶσι δὲ ὑπὸ ἐπιταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Νικολάου, ἀντιστρατήγου, ὡς προέδρου, καὶ τῶν κ. κ. Χ. Ἀννίνου, Π. Ἀποστολίδου, (Παύλου Νισβάνου), Γ. Δαμβέργου, Γ. Δροσίνης, Α. Κουρτίδου καὶ Γ. Τσοκοπούλου.

Βραβεῖα τάσομεν τὴν τιμὴν, ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν ἐκλεχθσομένων ἄσμάτων θὰ εἶνε οἱ ἐπισημοὶ ὁτὼς εἰπαὶν διόρμηται τῶν ὑψηλοτέρων διαχύσεων τῆς στρατιωτικῆς ψυχῆς, καὶ γέρας ἐκ δραχ. 500 δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Τὰ ἄσματα ἀνυπόγραφα ἐντὸς φακέλλου, περιέχοντος ἕτερον ἐσφραγισμένον φακέλλον μετ' ἀντιγράφου ὑπογεγραμμένου εὐαναγνώστως, θὰ στέλλονται μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1914 πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν (Ἰδιαιτέρον Γραφεῖον).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1913. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
Τὸ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Καθὼς εἶδε γαϊδουράκι Παιγνιδιάρικο σκυλλάκι Νὰ χαϊδεύοι τὴν κυρά του, Ἄλει τεχνώνωντας ταῦτιά του: — Δίχως ἄλλο, Πιὸ μεγάλο Καθὼς εἶμαι ἐγώ, ἂν πηδῶντας, Τὴν οὐρὰ ἂν καὶ ἐγὼ κουνῶντας, Μεγαλύτερα παιγνιδία Κάνω, χαρισάμενη ἴδια Ὅθὰ περᾶσω τὴ ζωὴ μου, Μὲ τὸ εὐπνησε καὶ κρίμου, Μὲ φαγάκι, παιδιμάδια, Καὶ τρελλῆς ἀγάπης χάδια... Μὲ δὺδ πῆδους δὲν προφθάνει Μᾶς τὴν κάμαρ νὰ κάνῃ, Τρεῖς καρέκλας, χάμου ρίχνει, Καί, πρὶν νὰ καλοπροφτάσῃ Τὰ ὅσα γύρω του νὰ σπᾶσῃ, Νὰ ἡ κυρὰ Καλὴ τοῦ δείχνει Τὶ σὲ γάιδαρο ταιριάζει: Μὲ κλωτᾶσαι τὸν κατεβάζει, Καὶ ἀφοῦ κάμποςσε τοῦ ρίχνει, Σοῦ τὸν κλείνει μεσ' τὰ χούρι, Σάμπως νάτανε... γαϊδουρί!

(Μίμης Αἰσώπου)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 400)

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ κουβεντιάζαν, ὅπως συνήθως, καὶ διηγούντο τὴν παρασμένη των ζωὴν, ὁ Στέφανος ἔξαφνα ἔκαμε μιὰ ἐρώτησι εἰς τὸν φίλου του.

— Μὰ γιὰ πὲς μου, Πέτρο, ὁ συγγενὴς σου αὐτός, ποῦ σὲ κατοικεταχειρίζεται, αὐτὸς σὲ ἔστειλε εἰς τὴν Ἀμερική;

— Τί ἰδέα! Μὰ ὄχι! Σοῦ εἶπα, ὅτι τοῦ ξέφυγα. Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ οὔτε θὰ φαντάζεται, ὅτι ταξιδεύω γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια.

— Ἀλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Στέφανος... γιὰ νὰ φύγῃς... σοῦ ἐχρειάζοντο χρήματα... Ποῦ εὕρηξες τὰ χρήματα;

— Τὰ χρήματα; ὦ! εἶνε ἀπλούστατον, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος γελῶν. Τά....

Καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσιν μὲ μιὰ χειρονομία ἐκφραστικὴ.

— Δυστυχισμένε! ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος, τὰ ἔκλεψες!

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κλέπτην.

Ὁ Πέτρος τὸ ἀντελήθη. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του ἐπῆρε μιὰ ἔκφρασι ὀργῆς καὶ μίσους.

— Ναί, τὰ ἔκλεψα... Ὁ συγγενὴς μου ἦταν πλούσιος καὶ... κακός. Δὲν θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῶν χρημάτων αὐτῶν. Ἀργότερα, ἂν καρδίω πολλὰ, θὰ ξαναγορῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω... ἴσως.

— ὦ! Πέτρο, εἶνε κακό, εἶνε φοβερό αὐτὸ ποῦ ἔκαμες!

— Ναί, παίρνεις ἕνα ὕψος περιφρονητικόν. Ἐνοῶ καλὰ τί σκέπτεσαι. Τί ἰδέα! Στὴ θέσι μου ἴσως θὰ ἔκανες καὶ ἐσὺ τὸ ἴδιον...

— ὦ! ὄχι, σὲ βεβαιῶνω, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος μὲ πεποιθήσει.

Ἐδῶ ἡ συνομιλία σταμάτησε. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ψυχρότης χώρισε τοὺς δύο συντρόφους. Ὁ Στέφανος ἀπέφευγε τὸν Πέτρον. Ἐσυλλογιζέτο, ὅτι ἡ μητέρα του δὲν θὰ ἦτο εὐχαριστημένη, ἂν τὸ μάθαινε πῶς εἶχε φίλιος μ' ἕναν κλέπτη. Καὶ ὁ Πέτρος δὲν ἐπιζητούσε πιά τὴ συντροφιά τοῦ Στεφάνου.

Τὸ ταξεῖδι ἐτελείωσε. Καὶ οἱ δύο νέοι χωρίστηκαν εἰς τὴ Φιλαδέλφεια, χωρὶς οὔτε νὰ σφιζοῦν τὰ χεῖρα.

Ὁ Θεὸς τοῦ Στεφάνου ἐπερίμενε τὸν ἀνεψιὸν του στὸν λιμένα. Τὸν ὑπέδεχθη μὲ ἀνοικτὴ ἀγκαλιά καὶ τὸν ὠδήγησε εἰς τὸ σπίτι του.

Σὲ λίγες ἡμέρας τὸ ἀξιοπαῖδι ἄργισε νὰ ἐργάζεται μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ μεταλλείου.

Τὸν πρῶτον καιρὸν ὁ Στέφανος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ νὰ μὴν ἴσως βυθισμένος κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, μακρὰ ἀπ' τὸν ἥλιον, μακρὰ ἀπ' τὸν γαλανὸν οὐρανόν. Λίγο λίγο ὁμοῦς συνήθισε. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐσφύριζε φαιδρὰ, ἐνῶ ἐχειρίζετο τὴν σφύραν καὶ τὸ φτυάρι. Καὶ τὸ Σάββατον, ὅταν ἔπαιρνε τὸν μισθὸν του, ἦταν τόσο εὐτυχὴς νὰ αἰσθάνεται εἰς τὸ χεῖρὶ του ἕνα σωρὸν χρυσῶν νομίσματα, ὥστε τὴ Δευτέρα ξανάρχιζε τὴ δουλειὰ μὲ μεγαλειότερον ζῆλον.

Ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ μητέρα του θὰ ἐλάμβανε μιὰ ἐπιταγή... θὰ μπορούσε ν' ἀγοράσῃ ζεστά φορέματα, κάρβουνα... Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔφερνε βαθεῖα εὐτυχία. Καὶ κατέβαινε εἰς τὸ μεταλλεῖον τραγουδῶν ὡς ἀνδρῶν.

Ἐνα πρῶτον, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, διέκρινε ἕνα γνωστὸ πρόσωπον. Ἦταν ὁ παλαιὸς του συνταξιδιώτης, ὁ Πέτρος, ποῦ γλωμῶς, ἰσχνός, μὲ τὰ ἐνδύματα κουρελιασμένα, ἐρχόταν νὰ παρακαλέσῃ γιὰ ἐργασίαν. Ὁ Στέφανος, ποῦ εἶχε καλὴ καρδίαν, ἐκλήρισσε καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ.

Ὁ Πέτρος ὁμοῦς δὲν ἔδωσε καλὸ μάτι ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Ἦταν φιλοκατήγορος καὶ φιλοσκώμμων. Δὲν ἦταν καθόλου περιποιητικὸς.

Μία ἡμέρα ἐφίλονεῖκε δύνατά μὲ ἕνα ἐργάτη. Κι' ἀπὸ τὴ φιλονεικίαν αὐτὴ γενήθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων μῖσος θανάσιμος.

Περὶμενε, ἐγγύγισε ὁ ἄγριος μεταλλευτὴς. Ὅταν τὸν ἐκπληρώσω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ Στέφανος, ποῦ ἦταν λίγα βήματα μακρὰ, ἀκούσε τὰ τελευταῖα ἀπειλητικὰ λόγια. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτηρῇ τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα τῶν δύο ἐχθρῶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο μιὰ καταστροφὴν, ποῦ θὰ εἶχε θύμα ὀρισμένους τὸν Πέτρον.

Κάθε βράδυ οἱ ἐργάται, πρὶν φύγουν, ἐγέμιζαν μὲ λάδι τοὺς λύχνους των γιὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅπως συνήθως, καθένας ἐγέμισε τὸν δικόν του.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τοὺς πρῶτους βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκην. Δὲν ἔκαμε ὁμοῦς τὸ ἴδιον καὶ ὁ Μάρκος, ὁ θανάσιμος ἐχθρός. Αὐτὸς ἀργποροῦσε καὶ προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ κρύβεται.

Ὁ Στέφανος τὸ ἀντελήθη καὶ παρεμόνευσεν. Εἶδε τότε τὸν Μάρκον νὰ παίρνῃ τὸν λύχνον τοῦ Πέτρον, ν' ἀφαιρῇ τὸ λάδι καὶ νὰ ἐξέρχεται ἔπειτα ἡσυχᾶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ὁ ἐπιστάτης, κλειδῶσε μὲ δύο στροφὰς τὴ θύραν καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπην του.

Ὁ Στέφανος δὲν μπορούσε τώρα νὰ ματαιώσῃ μόνος του τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου. Πάλι ὁμοῦς δὲν ἤθελε νὰ καταγγεῖλῃ ἕνα συναδέλφον του. Πέρασε μιὰ νύκτα φρικτὴ. Ἐβλέπε τὸν Πέτρον νεκρὸν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ φρέατα τοῦ μεταλλείου καὶ κρῦος ἰδρῶς ἔφευγε τοὺς κροτάφους του. Δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, ἔτρεμε ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ περίμενε τὴν ἡμέραν μὲ ἀνυπομονήσιν καὶ μὲ φόβον. Ἡ ὥρες πέρασαν ἀργὰ καὶ μὲ ἀγωνίαν. Ἐπὶ τοῦτος ξημέρωτε καὶ ἀκούσθηκε ὁ κῶδων τῆς ἐργασίας.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δουλειὰ του τὸν καλοῦσε εἰς μιὰ διεύθυνσιν ἐντελῶς ἀντιθετὴν ἀπὸ τὴν στοῶν τοῦ Πέτρον.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἐζήτησε τὸν Πέτρον μὲ τὸ βλέμμα. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε.

Οἱ μεταλλευταὶ κατέβαιναν μέσα εἰς τὴν γῆν ἐφωδιασμένοι μὲ τοὺς λύχνους των.

— Ἐ, Στέφανε, τοῦ ἐφώνησε ὁ Θεὸς του, δὲν κατεβαίνεις; Τί περίμενεις;

— Πέστε μου, θεῖτε μου, ἐρώτησε ὁ Στέφανος μὲ φωνὴν, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερὴν, ποῦ ἐργάζεται σήμερον εἰς τέσσαρα κλαδιά, διὰ νὰ νομίσῃ ἡ ἀγγελία-μητέρα ὅτι τὸ παιδί της ζῇ ἀκόμην καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ ἴδιον γάλα.

«Φτίνῃ τὴ γλύτωσε!» (Σελ. 409, στ. β')

Ὁ Πέτρος δὲν ἐδίδετο μὲ καλὸ μάτι ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Ἦταν φιλοκατήγορος καὶ φιλοσκώμμων. Δὲν ἦταν καθόλου περιποιητικὸς.

Μία ἡμέρα ἐφίλονεῖκε δύνατά μὲ ἕνα ἐργάτη. Κι' ἀπὸ τὴ φιλονεικίαν αὐτὴ γενήθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων μῖσος θανάσιμος.

Περὶμενε, ἐγγύγισε ὁ ἄγριος μεταλλευτὴς. Ὅταν τὸν ἐκπληρώσω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ Στέφανος, ποῦ ἦταν λίγα βήματα μακρὰ, ἀκούσε τὰ τελευταῖα ἀπειλητικὰ λόγια. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτηρῇ τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα τῶν δύο ἐχθρῶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο μιὰ καταστροφὴν, ποῦ θὰ εἶχε θύμα ὀρισμένους τὸν Πέτρον.

Κάθε βράδυ οἱ ἐργάται, πρὶν φύγουν, ἐγέμιζαν μὲ λάδι τοὺς λύχνους των γιὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅπως συνήθως, καθένας ἐγέμισε τὸν δικόν του.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τοὺς πρῶτους βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκην. Δὲν ἔκαμε ὁμοῦς τὸ ἴδιον καὶ ὁ Μάρκος, ὁ θανάσιμος ἐχθρός. Αὐτὸς ἀργποροῦσε καὶ προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ κρύβεται.

Ὁ Στέφανος τὸ ἀντελήθη καὶ παρεμόνευσεν. Εἶδε τότε τὸν Μάρκον νὰ παίρνῃ τὸν λύχνον τοῦ Πέτρον, ν' ἀφαιρῇ τὸ λάδι καὶ νὰ ἐξέρχεται ἔπειτα ἡσυχᾶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ὁ ἐπιστάτης, κλειδῶσε μὲ δύο στροφὰς τὴ θύραν καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπην του.

Ὁ Στέφανος δὲν μπορούσε τώρα νὰ ματαιώσῃ μόνος του τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου. Πάλι ὁμοῦς δὲν ἤθελε νὰ καταγγεῖλῃ ἕνα συναδέλφον του. Πέρασε μιὰ νύκτα φρικτὴ. Ἐβλέπε τὸν Πέτρον νεκρὸν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ φρέατα τοῦ μεταλλείου καὶ κρῦος ἰδρῶς ἔφευγε τοὺς κροτάφους του. Δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, ἔτρεμε ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ περίμενε τὴν ἡμέραν μὲ ἀνυπομονήσιν καὶ μὲ φόβον. Ἡ ὥρες πέρασαν ἀργὰ καὶ μὲ ἀγωνίαν. Ἐπὶ τοῦτος ξημέρωτε καὶ ἀκούσθηκε ὁ κῶδων τῆς ἐργασίας.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δουλειὰ του τὸν καλοῦσε εἰς μιὰ διεύθυνσιν ἐντελῶς ἀντιθετὴ ἀπὸ τὴν στοῶν τοῦ Πέτρον.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἐζήτησε τὸν Πέτρον μὲ τὸ βλέμμα. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε.

Οἱ μεταλλευταὶ κατέβαιναν μέσα εἰς τὴν γῆν ἐφωδιασμένοι μὲ τοὺς λύχνους των.

— Ἐ, Στέφανε, τοῦ ἐφώνησε ὁ Θεὸς του, δὲν κατεβαίνεις; Τί περίμενεις;

— Πέστε μου, θεῖτε μου, ἐρώτησε ὁ Στέφανος μὲ φωνὴν, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερὴν, ποῦ ἐργάζεται σήμερον εἰς τέσσαρα κλαδιά, διὰ νὰ νομίσῃ ἡ ἀγγελία-μητέρα ὅτι τὸ παιδί της ζῇ ἀκόμην καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ ἴδιον γάλα.

Ὁ Πέτρος δὲν ἐδίδετο μὲ καλὸ μάτι ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Ἦταν φιλοκατήγορος καὶ φιλοσκώμμων. Δὲν ἦταν καθόλου περιποιητικὸς.

Μία ἡμέρα ἐφίλονεῖκε δύνατά μὲ ἕνα ἐργάτη. Κι' ἀπὸ τὴ φιλονεικίαν αὐτὴ γενήθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων μῖσος θανάσιμος.

Περὶμενε, ἐγγύγισε ὁ ἄγριος μεταλλευτὴς. Ὅταν τὸν ἐκπληρώσω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ Στέφανος, ποῦ ἦταν λίγα βήματα μακρὰ, ἀκούσε τὰ τελευταῖα ἀπειλητικὰ λόγια. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτηρῇ τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα τῶν δύο ἐχθρῶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο μιὰ καταστροφὴν, ποῦ θὰ εἶχε θύμα ὀρισμένους τὸν Πέτρον.

Κάθε βράδυ οἱ ἐργάται, πρὶν φύγουν, ἐγέμιζαν μὲ λάδι τοὺς λύχνους των γιὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅπως συνήθως, καθένας ἐγέμισε τὸν δικόν του.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τοὺς πρῶτους βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκην. Δὲν ἔκαμε ὁμοῦς τὸ ἴδιον καὶ ὁ Μάρκος, ὁ θανάσιμος ἐχθρός. Αὐτὸς ἀργποροῦσε καὶ προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ κρύβεται.

Ὁ Στέφανος τὸ ἀντελήθη καὶ παρεμόνευσεν. Εἶδε τότε τὸν Μάρκον νὰ παίρνῃ τὸν λύχνον τοῦ Πέτρον, ν' ἀφαιρῇ τὸ λάδι καὶ νὰ ἐξέρχεται ἔπειτα ἡσυχᾶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ὁ ἐπιστάτης, κλειδῶσε μὲ δύο στροφὰς τὴ θύραν καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπην του.

Ὁ Στέφανος δὲν μπορούσε τώρα νὰ ματαιώσῃ μόνος του τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου. Πάλι ὁμοῦς δὲν ἤθελε νὰ καταγγεῖλῃ ἕνα συναδέλφον του. Πέρασε μιὰ νύκτα φρικτὴ. Ἐβλέπε τὸν Πέτρον νεκρὸν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ φρέατα τοῦ μεταλλείου καὶ κρῦος ἰδρῶς ἔφευγε τοὺς κροτάφους του. Δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, ἔτρεμε ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ περίμενε τὴν ἡμέραν μὲ ἀνυπομονήσιν καὶ μὲ φόβον. Ἡ ὥρες πέρασαν ἀργὰ καὶ μὲ ἀγωνίαν. Ἐπὶ τοῦτος ξημέρωτε καὶ ἀκούσθηκε ὁ κῶδων τῆς ἐργασίας.

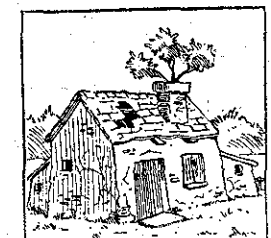
Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δουλειὰ του τὸν καλοῦσε εἰς μιὰ διεύθυνσιν ἐντελῶς ἀντιθετὴ ἀπὸ τὴν στοῶν τοῦ Πέτρον.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἐζήτησε τὸν Πέτρον μὲ τὸ βλέμμα. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε.

Οἱ μεταλλευταὶ κατέβαιναν μέσα εἰς τὴν γῆν ἐφωδιασμένοι μὲ τοὺς λύχνους των.

— Ἐ, Στέφανε, τοῦ ἐφώνησε ὁ Θεὸς του, δὲν κατεβαίνεις; Τί περίμενεις;

— Πέστε μου, θεῖτε μου, ἐρώτησε ὁ Στέφανος μὲ φωνὴν, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερὴν, ποῦ ἐργάζεται σήμερον εἰς τέσσαρα κλαδιά, διὰ νὰ νομίσῃ ἡ ἀγγελία-μητέρα ὅτι τὸ παιδί της ζῇ ἀκόμην καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ ἴδιον γάλα.

Δένδρον ἐντὸς οἰκίας

Πλησίον τοῦ Βηθσάβη, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχει οἰκίσιμος ἔρημος, ἐγκαταλειμμένος πρὸ καιροῦ. Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν οἰκίσκον ἐφύτρωσε ἕνα ἐμεγάλωσεν ἕνα δένδρον, τοῦ ὅποιου οἱ ἀνώτεροι κλάδοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν καπνοδόχον!

Ἄλλοκοτος συνήθεια

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀθουσιανίας ἔχουν τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτον συνήθειαν. Ὅταν σφάζουν κανένα μοσχάρι, παραγαμίζουν τὸ δέρμα του μὲ ξηρὰ χόρτα καὶ τὸ στήνουν εἰς τέσσαρα κλαδιά, διὰ νὰ νομίσῃ ἡ ἀγγελία-μητέρα ὅτι τὸ παιδί της ζῇ ἀκόμην καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ ἴδιον γάλα.

Εὐτυχῶς ὁ Στέφανος καὶ ὁ Θεὸς του ἔφθαναν ἐγκαίρως. Λίγα λεπτὰ ἀκόμην καὶ ὁ δυστυχὴς θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ θὰ ἐκρημιζέτο εἰς τὸ κενόν.

Ἡ διάσωσις γρήγορα συνετελέσθη. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ φῶς, ὁ Πέτρος ἀντίκρουσε τὴν ὠγρὴν καὶ θαυμάσιον μορφήν τοῦ παλαιοῦ φίλου.

— Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὁ Στέφανος ὠγρὸς, ταραγμένος, ἄφισε τὸν θεῖο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου συνήθως ἐργαζόταν ὁ Πέτρος.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκπληκτός, ἀνησυχῶν μάλιστα, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τὴν ἀκολουθίαν τὸν ἀνεψιὸν του, ποῦ ἔτρεχε ὡς τρελλὸς καὶ τὸν ἐφθασε εἰς μιὰ στοῶν, τὴ στιγμὴν ποῦ ἀντηχοῦσε μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ.

— Ὁ Πέτρος! Ὁ Πέτρος! ἀνεφώνησε ὁ Στέφανος. Βοήθεια!

Ἄλλοίμονο! Τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου πραγματοποιήθηκε. Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται χωρὶς φόβον, γιὰ τὴν ἡσυχίαν, ὅτι ὁ λύχνος του ἦταν γεμάτος ἀπ' τὴν παραμονήν. Ἐξαφνα ὁμοῦς τὸ λάδι τελείωσε. Βυθισμένος εἰς τὸ βαθύτερον σκοτάδι, ζήτησε ὁ δυστυχὴς νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασε εἰς τὸ ἀνοιγμὰ τῶν φρεάτων, πάτησε εἰς τὸ κενόν καὶ ἔπεσε. Ἐνῶ ἔπεφτε, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθειαν κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κίγκλιδωμα τοῦ κλωβοῦ καὶ ἄφισε μιὰ κραυγὴ ἀπελπιστικὴ.

Ἐπιτυχῶς ὁ Στέφανος καὶ ὁ Θεὸς του ἔφθαναν ἐγκαίρως. Λίγα λεπτὰ ἀκόμην καὶ ὁ δυστυχὴς θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ θὰ ἐκρημιζέτο εἰς τὸ κενόν.

Ἡ διάσωσις γρήγορα συνετελέσθη. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ φῶς, ὁ Πέτρος ἀντίκρουσε τὴν ὠγρὴν καὶ θαυμάσιον μορφήν τοῦ παλαιοῦ φίλου.

— Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὁ Στέφανος ὠγρὸς, ταραγμένος, ἄφισε τὸν θεῖο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου συνήθως ἐργαζόταν ὁ Πέτρος.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκπληκτός, ἀνησυχῶν μάλιστα, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τὴν ἀκολουθίαν τὸν ἀνεψιὸν του, ποῦ ἔτρεχε ὡς τρελλὸς καὶ τὸν ἐφθασε εἰς μιὰ στοῶν, τὴ στιγμὴν ποῦ ἀντηχοῦσε μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ.

— Ὁ Πέτρος! Ὁ Πέτρος! ἀνεφώνησε ὁ Στέφανος. Βοήθεια!

Ἄλλοίμονο! Τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου πραγματοποιήθηκε. Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται χωρὶς φόβον, γιὰ τὴν ἡσυχίαν, ὅτι ὁ λύχνος του ἦταν γεμάτος ἀπ' τὴν παραμονήν. Ἐξαφνα ὁμοῦς τὸ λάδι τελείωσε. Βυθισμένος εἰς τὸ βαθύτερον σκοτάδι, ζήτησε ὁ δυστυχὴς νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασε εἰς τὸ ἀνοιγμὰ τῶν φρεάτων, πάτησε εἰς τὸ κενόν καὶ ἔπεσε. Ἐνῶ ἔπεφτε, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθειαν κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κίγκλιδωμα τοῦ κλωβοῦ καὶ ἄφισε μιὰ κραυγὴ ἀπελπιστικὴ.

Ἐπιτυχῶς ὁ Στέφανος καὶ ὁ Θεὸς του ἔφθαναν ἐγκαίρως. Λίγα λεπτὰ ἀκόμην καὶ ὁ δυστυχὴς θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ θὰ ἐκρημιζέτο εἰς τὸ κενόν.

Ἡ διάσωσις γρήγορα συνετελέσθη. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ φῶς, ὁ Πέτρος ἀντίκρουσε τὴν ὠγρὴν καὶ θαυμάσιον μορφήν τοῦ παλαιοῦ φίλου.

— Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὁ Στέφανος ὠγρὸς, ταραγμένος, ἄφισε τὸν θεῖο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου συνήθως ἐργαζόταν ὁ Πέτρος.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκπληκτός, ἀνησυχῶν μάλιστα, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τὴν ἀκολουθίαν τὸν ἀνεψιὸν του, ποῦ ἔτρεχε ὡς τρελλὸς καὶ τὸν ἐφθασε εἰς μιὰ στοῶν, τὴ στιγμὴν ποῦ ἀντηχοῦσε μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ.

— Ὁ Πέτρος! Ὁ Πέτρος! ἀνεφώνησε ὁ Στέφανος. Βοήθεια!

Ἄλλοίμονο! Τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ Μάρκου πραγματοποιήθηκε. Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται χωρὶς φόβον, γιὰ τὴν ἡσυχίαν, ὅτι ὁ λύχνος του ἦταν γεμάτος ἀπ' τὴν παραμονήν. Ἐξαφνα ὁμοῦς τὸ λάδι τελείωσε. Βυθισμένος εἰς τὸ βαθύτερον σκοτάδι, ζήτησε ὁ δυστυχὴς νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασε εἰς τὸ ἀνοιγμὰ τῶν φρεάτων, πάτησε εἰς τὸ κενόν καὶ ἔπεσε. Ἐνῶ ἔπεφτε, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθειαν κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κίγκλιδωμα τοῦ κλωβοῦ καὶ ἄφισε μιὰ κραυγὴ ἀπελπιστικὴ.

Εὐτυχ

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΕΜΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΛΩΣΤΥΝΗ

Στὸ σχολεῖο μας ἔρχονται δύο δίδυμες ἀδελφές, ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Φρόσω. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν Ἐλένη εἶναι πολὺ, μα πάρα πολὺ ὠμορφή, ἡ δὲ Φρόσω μάλλον ἀσχημὴ, αἰσθάνεται κανεὶς ἄμα τὴς βλέπει, περισοτέρων συμπάθειαν δια τὴν Ἐλένην. Ὅταν ὁμως γίνῃ συνομιλία, ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ἀλλάζει, διότι ἡ Φρόσω εἶναι πολὺ πῶς ἐξυπνὴ καὶ πῶς καλὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς.

Ἐπειδὴ εἴμαστε γαιτόνισσες, γυρίζομε μαζί ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἡ Ἐλένη πηγαίνει μπροστά, σὰν μιὰ βασιλοπούλα, καὶ ἐμεῖς τὴν ἀκολουθοῦμε σὰν δύο πατιές αὐλικές· συχνότατα δὲ ἡ Ἐλένη ἐπιφορτίζει τὴν ἀδελφὴ τῆς μὲ τὰ βιβλία τῆς. Μιὰ μέρα συναντήσαμε ἕνα γέρον ζητιάνο, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὴν Ἐλένην. Ἐκεῖνη τότε ἐγύρισε ἀγερώχως τὸ κεφάλι, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀπότομον τρόπον: «Ἀφισέ μὲ ἡσυχῇ!» Ὁ γέρον, ἀπ' οὗ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία, σὰν νὰ εἶλεγε: «Πῶς μπορεῖ ἕνα τόσο ὠραῖο στοματάκι νὰ λέγῃ τέτοια λόγια;»

Ἡ Ἐλένη αὖτις ἐπὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἀπαλάσθη τὴν παράκλησίν του. Ἡ Φρόσω τοῦ ἔδωκε τότε μιαν δεκάραν καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς: «Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω ἄλλα»...

Ἐκεῖνος τὴν πῆρε καὶ τῆς εἶπε μὲ συγκινημένην φωνήν: «Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ!» Σὰς βεβαίω, ὅτι ἡ Φρόσω ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πολὺ πῶς ὠραία ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς, καὶ κάθε φορὰ ποῦ τὴν βλέπω, ἀπορῶ πῶς πόρρω ποτὲ νὰ νομίσω πῶς εἶνε ἀσχημὴ, ἐν ᾧ ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐμφράζει τὴσιν καλωσύνην καὶ εὐφροσύνην.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΛΟΡΕΛΑΪ:

Παρὰ τὰς μαγευτικὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου, ὄψομαι εἰς βράχος ἐπὶ γρανίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται παλαιὸς μῦθος.

Ἡ Λορελαΐ, ἡ ξανθὴ νηρηΐς, ἦτο ἡ θεὰ τοῦ ἀρχαίου ἐκεῖνου βράχου. Ἡ κόμη τῆς ἦτο ξανθοτέρα τοῦ χρυσοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυανότεροι τῶν ὕδατων τοῦ ποταμοῦ, ἡ χροιά τῆς λευκότερα τῶν μικρῶν νεφρῶν, τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται εἰς τὸν ὄριζοντα, τὸ δὲ ἄσμα τῆς γλυκύτερον ἀπὸ τὸ τῆς ἀηδόνης.

Καὶ ὅταν αἱ ὄχθαι ἰακτινὲς τῆς σελήνης ἐφώτιζον τὰς μαγευτικὰς νύκτας, ἡ θεὰ, ἰδεώδης καὶ αἰθερία, ἐνεφανίζετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου. Ἐκτένιζε τὴν ὠραϊάν κόμη τῆς, συνοδεύουσα ἕκαστον κίνημά τῆς δι' ἑλαφροῦ ἄσματος γλυκύτερης μελωδίας. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ εἴλκυε τοὺς πτωχοὺς κωπηλάτας τοῦ Ρήνου, οἵτινες ἀφίνοντες τὰς λέμβους τῶν νῆων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ρεύματος,

ἐπλησίαζον, μαγευμένοι ἐκ τῶν θελημάτων τῆς θεῆς Λορελαΐ.

Μίαν νύκτα, κάποιος βασιλόπουλο, διερχόμενον τὴν ἀπέτανον ὄχθην τοῦ Ρήνου, ἐμαγεύθη ἐπίσης. Περιφρονοῦν πάντα κίνδυνον, ἐπρωχόμενον εἰς τὸν βράχον. Ἀλλά, αἰφνίως τὰ ὕδατα ἤρχισαν νὰ ἀφρίζουν μὲ ἀκατανόητον ὄρημν, νὰ κοχλάζον παταγωδῶς, ἡ δὲ ἰέμβος ἐφέρετο ὡς κάρουον ἐπὶ τῶν μαινομένων κυμάτων. Τὸ βασιλόπουλο παλαίει μὲ τὸ θάρος, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ἀπελπισία... Ἀλλὰ φεῦ, σκοτοδίνῃ τὸ καταλαμβάνει καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, παρασοῦρον εἰς τὴν πτόσιν τοῦ τῆν θεῖαν Νύμφην. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐφάνη ἡ Λορελαΐ ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφίκαε τ' ὄνομά τῆς.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀστεροστόλιτος οὐρανὸς καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς νυκτὸς ἄστρον φωτίζον τὸν γεματικὸν Ρήνον, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλειμμένου βράχου πλωρία ἐρυθρὰ φλόξ. Καὶ οἱ διαβάται ἐντρομοὶ κάρουον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.....

Δοξαζόμενος Ρήνος

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Φθινόπωρο... Τὰ φύλλα σκορποῦσαν ἐν ἕνα-ἕνα,

ἀρχίζε ἀλλοῦ νὰ λάμπῃ ἡ ἀνοιξίκα' ἡ αὐγὴ, ποῦ ἔφερναν χελιδόνια μὲ δάφνας στολισμένα σαλπίζοντας τὸ Πάσχα στὴ σκαλωμένη γῆ.

Φθινόπωρο... τὰ φύλλα σκορπιζοῦνε ἕνα ἕνα,

Κι' ὅμως τὰ χελιδόνια γυρίζουν σ' τὴ φωνιά. Ἄν ἔχουν τὰ φτερά των ὠχρὰ, κίτρινα-οἰσμένα,

τί; μήπως δὲν τοὺς φθάνει ἡ δάφνη καὶ ἡ ἰέλη;...

Τέλλος Ἄγρας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΙΑ

Εἶνε νυχτιὰ φθινοπωρινὴ Ὁ γαλάξιος οὐρανὸς σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα ἀγέρινον πέπλο, ποῦ κάτω ἀπ' αὐτὸν μισοφαίνονται τ' ἀστέρια. Στὴν ἄκρη, πῶς ἀπ' τὸ βουνό, μιὰ ἀσπρόχουρη λάμπη δείχνει πῶς κείθε θὰ προβάλλῃ τὸ φεγγάρι. Ἡ φύσις ὅλη εἶνε ἡσυχὴ σὰν νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ξεκουράζεται, γιὰ ν' ἀρχίσῃ μὲ τὴν αὐγὴ πάλι τὸ μεγάλο τῆς ἔργον. Ὄστε φύσημα ἀγέρα περᾶζει τὰ φύλλα, οὔτε κελᾶδημα πουλιοῦ τὴν σιωπὴ τῆς.

Περνοῦν τὰ μεσάνυχτα, καὶ λίγο-λίγο ὁ οὐρανὸς μένει καθαρὸς καὶ ἀπ' τὸν ἀγέρινον πέπλο ἴγια συννεφᾶκια φαίνονται στὴν ἄκρη τοῦ ὄριζοντος. Στὴ μέση τ' οὐρανοῦ, λάμπουν ξεχωριστὰ ἀπὸ τ'

ἄλλα δύο φωτεινότερα ἀστέρια. Καὶ νά, ἀγάλια-ἀγάλια, πῶς ἀπ' τὸ βουνό, προβάλλει τὸ φεγγάρι σὰν χρυσοπλούμιστο βαρκούλα, λουμένη ἀπ' τ' ἀφρόπλαστα σύννεφα, καὶ φαίνεται σὰν νὰ ταξιδεύῃ ἔς ἄγνωστο ἀκρογιάλι, ποῦ νύμφη ἀστροστολισμένη, ἡ θεῖα Νύχτα, τὴν περιμένει, γιὰ νὰ περάσῃ στὰ παλάτια τῆς κα νὰ δώσῃ τόπο στὴ χρυσοῦ αὐγῇ νὰ ξαναλάμπῃ.

Πηνυγίπισσα τῶν Δολλαρίων

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα, θὰ περιμένετε βέβαια νάκούσετε καμμιὰ συγκινητικὴ πολεμικὴ ἱστορία. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἐθελοντῆς εἶνε ἀπλοῦστατα... ὁ σκύλος μας Ἐρμῆς!

Θὰ θυμᾶσθε, πιστεύω, τὸν σκύλον ποῦ οἱ παροῦσιασε εἰς τὸ «Συμφέρον». Ἐθελοντῆν τὸν ἀνόμασαν οἱ περναύται τηλεγραφηταὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου. Διότι ἀπ' τοῦ ἐγκατέστησαν ἔδω τὸν ἀσυρματον, ὁ Ἐρμῆς δὲν ἐξέκωλλησεν ἀπὸ καὶ! Ἄδικα προσπαθοῦμε πότε μὲ καλὸ τρόπο, καὶ πότε μὲ τιμωρίες, νὰ τὸν κρατήσωμε στὸ σῆμα.

Αὐτὸς πάντα θὰ βρῇ τρόπο νὰ μᾶς ξεφύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ. Θέλει, καθὼς βλέπετε, νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὸς τὸ Ἔθνος!! Δὲν λέγω, σ' αὐτὸ συνετέλεσαν κατὰ πολὺ καὶ αἱ συχναὶ μπριζόλες ποῦ τρώγουν οἱ ναῦται, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποῖα προσφέρουν καὶ εἰς αὐτὸν γενναῖον ποσὸν κοκκάλων, Ἄδιᾶφορον ὁμοῦ: ὁ Ἐρμῆς μου εἶνε ἐθελοντῆς!

Ἐτίμησεν ὅλους τοὺς σκύλους τῶν Καρλοβασιῶν, διότι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐσοκέφθη νὰ προσέλθῃ, διὰ νὰ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἐ! πῶς τὸ λέτε; θὰ θέλατε νὰ εἶχατε καὶ σεις ἕνα σκύλον σὰν τὸν Ἐρμῆν; Ἐγὼ... δὲν οἶδ' ὅσον χαρίζω.

Ἡρωικὴ Σάμος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητῆς:— Ἐὰν σοῦ δώσω λ. γ. 1000 δραχ. μὲ τόκον 10 τοῖς ἑκατὸν πόσα θὰ μοῦ δώσης ἐν ὄλω μετὰ 4 ἔτη; Ὁ Μαθητῆς, (ἐννοῶν πολλὰ): Ὡ! φθάνει νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα καὶ συμβιζόμεθα.

Ἐπιτάλῃ ἐπὶ τῆς Πηνυγίπισσης τῶν Δολλαρίων

Ἀφελῆς Σανθούλα, εἰς τὸ γαλλικὸν ταχυδρομεῖον:— Ἐγὼ κανένα γράμμα;— Poste Restante, δεσποινίς;— Protestante; ... ὄχι, ὄχι. ὀρθόδοξος!.. Ἐστάλῃ ἐπὶ τοῦ Δοξαζόμενου Ρήνου

Ἀουδ. Μπετόβεν:— Δὲν ξέρεις, Βαλκανικὴ Συμμαχία, χθὲς ἔβραξα ἕνα διφραγχο. Βαλκανικὴ Συμμαχία:— Τί. μοῦ λές!! μωρέ, ποῦ τὸ βράζει, νὰ πῶ καὶ ἐγὼ; Ἐστάλῃ ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου Μπετόβεν

Τὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

ΤΕΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΗΣ Δ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΜΕ ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΚΟΣΙΩΝ (200) ΔΡΑΧΜΩΝ

ἌΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ψηφοφορία, ὀριστικὴ αὕτη, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὑψαιτέρων ψευδωνύμων τοῦ 1913, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον ἑ. ἔ. Σὰς τοὺς ὑπενωμίζω δι' ὀλίγων:

- 1.— Ἐπιλέξιμα ψευδώνυμα, κατὰ τὸν τελικὸν τοῦτον Ἄγωνα, εἶνε ἀπακλειστικῶς καὶ μόνον τὰ ἐξήκοντα ἐπιτυχόντα εἰς τὰς τρεῖς προηγουμένας προκριματικὰς ψηφοφορίας (ἀπὸ εἰκοσιν εἰς ἐκάστην) τῶν ὁποῖων ἀλφαριθμητικὸς κατάλογος δημοσιεύεται κατωτέρω πρὸς δόξαν τῶν Ἐκλογέων. 2.— Ἐπιλογεῖς εἶνε: δωρεᾶν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 καθὼς καὶ ὅσοι θὰ λάβουν διὰ τὸ 1914 ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 (εἰς γραμματόσημον συνδοσεῖον τὸ ψηφοδέλιόν των) οἱ ἀνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδελφὰ των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. 3.— Ἡ ἐκλογὴ θὰ γίνῃ ὡς συνήθως διὰ ψηφοδελτίων. Ἐκαστος δηλαδὴ τῶν ὡς ἂνω διακαιουμένων, θὰ μοῦ στείλῃ γραμμένον κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν τὰ δέκα κατὰ τὴν γνώμην του ὑψαιότερα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν κάτωθι 60 ὑποψηφίων, ἐπὶ ψηφοδελτίου ἐξ ἄπλου χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συντεταγμένως ὡς ἑξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913 (Τελικὴ ἐκλογὴ) (Ὄνοματεπώνυμον ἐκλογέως)... (Ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ)... (Τόπος διαμονῆς του καὶ χρονολογία)... [Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἄνω τριῶν στίχων εἶνε ἀπαραίτητος]. Ἐν τῶν 60 ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα ἐπέτυχον κατὰ τὰς τρεῖς προκριματικὰς ἐκλογάς, μοῦ ἤρσαν περισοτέρων τὰ ἐξῆς δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν: [Ἐπειτα ὁ κατάλογος τῶν δέκα ψευδωνύμων,—τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, εἰς χωριστὴν δηλαδὴ γραμμὴν ἕκαστον καὶ κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν,—καὶ τέλος ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐκλογέως].

- 1.— Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1913. Τὰ μὴ φέροντα εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλογέως καὶ τὴν διαμονὴν του δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. 2.— Δέκα ψευδώνυμα ἐκ τῶν κάτωθι 60 ἐκλεξιμῶν, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσων τὰς περισοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν, ἦτοι ἐν μὲ Α' Βραβεῖον, τρία μὲ Β' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἕξ μὲ Γ' Βραβεῖον. Ἐτέρα δὲ 20, μετὰ τὰ βραβεύμενα, θὰ λάβουν Ἐπαῖνον. 3.— Δέκα ἐπίσης ψηφοδέλτια Ἐκλογέων, ἦτοι τὰ μᾶλλον συμφωνούντα μὲ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος (ὀρισμένης τῆς θέσεως των καθ' ὃν τρόπον εἴπαμεν εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ 13ου φυλλάδιου) θὰ βραβευθοῦν, ἦτοι ἐν μὲ Α' Βραβεῖον, τρία μὲ Β' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἕξ μὲ Γ' Βραβεῖον. Ἐτέρα δὲ 20, μετὰ τὰ βραβεύμενα θὰ λάβουν Ἐπαῖνον. 4.— Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευθησομένων ψευδωνύμων θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβήν: Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου τρεῖς (3) τόμους «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8. Οἱ τοῦ Β' Βραβεῖου ἕκαστος ἀνά ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβεῖου ἀνά ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 3,50 δρ. Ὅλων δὲ τούτων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι. 5.— Οἱ ἐκλογεῖς τῶν ὁποῖων θὰ βραβευθοῦν τὰ ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβήν: Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου, πέντε (5) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ τοῦ Β' Βραβεῖου ἕκαστος ἀνά δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβεῖου, ἀνά δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 3,50 δρ. Ἐπίσης ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ 1913

- 1. Ἀήτητος Εὐζανος.—2. Ἀθάνατα 1821—1912.—3. Ἀθάνατος Ἑλλάς.—4. Αἰμοσταγῆς Κρήτη.—5. Ἀμάραντος Λόξα.—6. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς.—7. Ἀνακηθεῖσα Ἑλευθερία.—8. Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος.—9. Ἀνδρείος Ἐρυθρογίτων.—10. Ἄσμα τῆς Ἐλευθερίας.—11. Ἀτυκὴ Δύσις.—12. Βουλγαρομάχος Ἑλλάς.—13. Βουνὸ τῆς Μανωλάσσεως.—14. Γιγαντομάχος τοῦ Κιλίκι.—15. Δαρνοσεφῆς Ὀλυμπιονίκης.—16. Δοξαζομένη Ἑλλάς.—17. Δοξαζομένη Δεμιρ Ἰσάφ.—18. Δοξαζομένη 1912.—19. Δοξαζομένη 1913.—20. Δόξα τοῦ Ἀληρισμοῦ.—21. Ἐθνικὸν Ὀνειρον.—22. 26η Ὀκτωβρίου.—23. 21η Φεβρουαρίου.—24. Ἑλλάς τοῦ Ρήνου.—25. Ἑλλάς τῶν Ὀνειρών.—26. Ἑλληνικὴ Καρδιά.—27. Ἑλληγικὸς Στόλος.—28. Ἑλληνικὸς Στρατός.—29. Ἑλληνικὴ Μητέρα.—30. Ἑλπιδοφόρος Ἑλλάς.—31. 11η Νοεμβρίου.—32. Ἐγγενὲς Ἰδανικόν.—33. Ἐγγὴ τῆς Μάνας.—34. Ἢσος τῆς Ἡπείρου.—35. Ἢσος τοῦ Δοξοκου.—36. Ἢσὸ τῶν Ἀεροκαρνανίων.—37. Θριαμβέων Μεγαλοιδέαιτης.—38. Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντινοῦ.—39. Κραυγὴ Νίκης.—40. Κύμα τοῦ Ἐθρίπου.—41. Μέγας Στρατηλάτης.—42. Μικρὸ Χελιδόνι.—43. Μπαρονοκαπινομένη Γαλανόλευκη.—44. Νικηφόρος Ἑλληγ.—45. Σίφος τοῦ Κωνσταντινοῦ.—46. Ονειρομένη Ἑλλάς.—47. Ὀνειρον τοῦ Κωνσταντινοῦ.—48. Παρᾶλληλιον Ὀνειρον.—49. Πειρακτικόν.—50. Πέννα τῆς «Διαπλάσεως».—51. Πῆθος τοῦ Ἀληρισμοῦ.—52. Πολυπόδητος Μακεδανία.—53. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας.—54. Σαραντάκορον.—55. Σημαία τοῦ Ἀβέροφ.—56. Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου.—57. Στενὰ τῆς Κεόνας.—58. Στέφανο σὴ Γαλανήμας.—59. Σφραγίδα Νεότης.—60. Φουσανίλλα τοῦ Ἀήτητου. Καὶ τώρα περιμένω τὰ ψηφοδέλτιά σας μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσων τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσοῦδον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσοῦδον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Τὰ πρὸς τοῦτο διατίθημενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἑξ ἑκάστου τέμου, δηλαδὴ τέμοι ἐν ὄλω 750 τοὺς ὁποῖους θὰγοράσων ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυφροσύνης τὴν 13ην Νοεμβρίου 1913.

Τὸ «ΘΕΑΤΡΟΝ», ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξετυπῶθη καὶ ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «Θεάτρον» Ξενοπούλου καὶ ὀλονεν βιβλιοδοτεῖται. Θὰ εἶνε ἑτοιμος ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἄρχισῇ ἡ ἀποστολὴ εἰς τοὺς συνδρομητὰς του.

Ὁ Δεύτερος αὐτὸς Τόμος, ὁμοῦς κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὴν κομψότητα μὲ τὸν Πρῶτον, περιέχει τὴν τραγωδίαν «Ψυχασάδατο», τὰς κωμωδίας «Χερουδεῖμα» καὶ «Πολυγαμία» καὶ τὸ δράμα «Μοναχικὴ», τὸ ὁποῖον θεωρεῖται τὸ ὠραιότερον ἔργον τοῦ Ξενοπούλου. Τὸ ἔξωφυλλον ἔχει χρωματιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας Κοτοπούλης, ἀπὸ μέσα δέ, ἐκτὸς τοῦ κειμένου (hors texte), προσετέθη καὶ μιὰ καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν τῆς Κυβέλης ὡς Μοναχικῆς.

Ὅπως καὶ ὁ Πρῶτος Τόμος, καὶ ὁ Δεύτερος ἐπίσης τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 4. Αἱ παραγγελίαι, εἴτε πρὸς τὴν «Διαπλάσιν» εἴτε πρὸς τὸν συγγραφέα ἀπ' εὐθείας, πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντίτυπου.

Θὰ εἶγες δίκαιον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Τέλλε Ἄγρα, ἂν δὲν ἔκαμνες τὰ ἐξῆς δύο λάθη: Πρῶτον τὸ ἀπόσπασμα ἐκεῖνο τοῦ Μᾶξ Νορδᾶου περὶ ἐγγύτου, τὸ ἐκλαμβάνεις ὡς σοβαρὸν, τὸ παίρνεις τοῖς μέτροις, ἐνῶ εἶνε εἰρωνεῖα. Δεύτερον, νομίζεις ὅτι ἀπέναντι τῆς Διαπλάσεως εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ποῦ εὐρίσκονται ὁ κ. Φαίδων ἀπέναντι τῶν ἐπικριτῶν του; Ἄλλ' ἡ Διαπλάσις εἶνε ἀνοστήρα σου καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰς γνώσεις, καὶ τὴν πείραν, καὶ τὴν καλαισθησίαν ἐνῶ οἱ ἐπικριταὶ τοῦ κ. Φαίδωνος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατώτεροί του καθ' ὅλα αὐτὰ. Μὴν ξεχνᾶς, παιδί μου, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχει μιὰ ἱεραρχία, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰψῆφᾷ. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Φαίδων, ὁσάκις τοῦ κάμνω καμμίαν παρατήρησιν, τὴν δέχεται μὲ σεβασμόν, διότι εἶμαι ἀνωτέρα του. Σκέψου τώρα μὲ τὰς νέας αὐτὰς ἀπόψεις ποῦ σοῦ παρουσιάζω, καὶ θναγαγνορῶ, εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν εἶνε ὕψος αὐτὸ, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶς κάπου-κάπου εἰς τὴν «μητέρα» σου. Καὶ δὲν θὰ ἦρουν μητέρα σου, ἂν δὲν ἐπροσπαθοῦσα νὰ σε κάμω νὰ τὸ ἀναγνωρίσης.

Τὰ ἐξῆς σημαντικὰ μοῦ γράφει ἡ Κορηκοπούλα: «Διαβάξω τὸ Νευγάρωμα» τοῦ κ. Φαίδωνος ἔτην Ἑλλάδα, διαβάξω καὶ τὴν «Ἀμυρολλίδα» τοῦ κ. Δροσίνῃ ἔτὸν Παρνασσόν, δὲν βρισκω ὁμοῦς καμμιὰ κατὰ βάθος ὁμοίότητα..... Βέβαια, ἡ συκοφαντίες, ὅσο ἀπί-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς : Ἐξωτερικῶς :

Ἐτησίαν δρ. 8.— Ἐτησίαν φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τετρίμηνος 2,50 Τετρίμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν ἰνὴν ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1913

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φέλλα προηγουμένον ἐτὸν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Εὐφρίτιδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 35ον.— Ἀριθ. 52

Θαυες κι' ἂν εἶνε, ὑπάρχει φόβος κάποτε νὰ πιστευθοῦν ἀπὸ μερικοὺς ποὺ δὲν ξέρουν Ὅ, τι κι' ἂν γίνη ὁμως, ἡ ἀλήθεια πάντα στὸ τέλος νικάει.

Νὰ καὶ ἡ Ἐνθουσιώδης Κυριοπούλα, ποὺ μοῦ ἔρχεται σήμερα μὲ δύο ξεπαθώματα. Καὶ μοῦ εἰποιάται καὶ ἄλλα. Ἄ, μὰ τὴν εὐχαρι- μὸν πᾶρα πολὺ. Τὶ καλὰ ἂν εἶχα καμμίαν πε- νηνταριά φίλας, ἔτσι δραστηρίαι καὶ ἐνθου- σιάδαι, καὶ ἄς μὴν ἦσαν... κυριοπούλαι.

Μὲ γεία τὸ καινούργιο σου σπῆρι, Μεγάλη Καρδιά, καὶ νὰ τὸ χαρῆς ἀφοῦ εἶνε δικό σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν ποὺ μοῦ κάμνεις, (νὰ κτίσω κ' ἐγὼ ἕνα μέγαρον μὲ γραφεῖα, τυπογραφεῖα καὶ αἰθουσάν ἑορτῶν τῆς Διαπλά- σεως) ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πραγματοποιηθῇ... Τὴν ἰδέαν σου ἐκείνην ἐπεδοκίμασαν καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ τόσον ὄλιγοι! Ἄς εἰπομεν λοιπὸν ὅτι ἀπερρίφθη μετὰ πολ- λῶν ἐπαίνων.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ὑπερφιλία, Φάνο, ὅτι τὰ ποιήματά σας παρεῖσαν τυχαίως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀνεκατέβησαν, ἐχάθησαν. Ἀλλὰ . . . δὲν ἐγάσαστε παρὰ ὀλίγα Ἐῦσημα. Τὸ ποίημα τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, ἂν ἦτο εἰς ἀπλουστεράν γλώσσαν.

Ἐραῖας ἐπιστολάς, — εἰς τὰς ὁποίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ γῶρος νὰπαντήσω ἐκτενέως, ὡς ἐπεθύμουν, — μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδδο- μάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀνάσθασος, Ἀφελῆς Σανθούλα, Δοξασιμῶνος Ρήνος, Γενναίουφυχος Ἑλληνίς, Ποντιάς Ἀῦρα καὶ Ἀοτή τῆς Ἐ- λευθερίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ ἀεροπόρος» καὶ «Ὁ Φιφῆς Διδάσκαλος» τῆς Ποντιάδος Ἀῦρας — «Τὸ παραμῦθὸν τῆς Πταγιᾶς» τῆς Ζιλδᾶς — «Ἀριστος μαθητὴς» τοῦ Φάνοτος. — Μικρὰ διά- φορα διαφέρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ μίτος» — «Μυῖα μὲ δ Β' καὶ ὁ ζωγράφος» — «Τὸ φεγγάρι» — «Μανδολινάτα καὶ ψυχολογία» — «Στὸν ξά- δελφο» (ἀκατάλληλα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξουν: ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία (0) μὲ Ση- μαιοφόρον Ἑλληνα, Ἐξόριστον Ἀεθίδα, Δο- ξασίμωνον Ρήνον.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νόστιμον Ἐμμορ (ἡ διεθνὴς σας ἀνεκινώθη, ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν τῆς δὲν εἰμπορὸν νὰ σᾶς εἶπω χωρὶς ἐντολήν τῆς) Βαλκανικὴν Συμ- μαχίαν (καλὴ εἶνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στεί- λης ἄλλην ὁ Α. Ε. μοῦ ἔγραψεν ὅτι θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου ὡς φοιτητῆς) Τορπιλλοβόλον 11 (κατευχαριστημένον ποὺ ἐγνώρισε τὴν Βαλκανι- κὴν Συμμαχίαν εἰς τὸ τρώμ.) Ἀθάνατα 1821 1912 (καλὴ ἡ Μ. Εἰκὼν ἀλλὰ κακὰ σχεδια- σμένη) Ἀτρόμητον Σωφραζέταν (εὐχαρι- στῶ πολὺ) Παλλάδα (πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει γῶρος παρὰ μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας ἄριστος λοιπὸν, ἂν θέλῃς ἀπὸ ἐκεῖ) Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου (ἔλαβα) Βικ Φάλμπερ (ναί, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὸ πῆ ὅταν θὰ ἐγγραφῇ) Νησιωτοπούλαν (ἐλθῆθησαν πολὺ σ' εὐχαριστῆσαι ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως τὰ θεωρεῖ σὺν συγγενεῖς του) Χροσόντερον Ἑλ- λίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Σῶμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ (ἔστειλα) Ἑλληνικὸν Ἰδεώ- δεσ (βραβεῖον ἔστειλα) Πλοίαρχον Νέμον (ἔστειλα τὸ 42ον) Ἀτόμητον Ἐξωνάκι (εἰ- γε! τετράδια ἔστειλα) Μελαχρονὴν Μουμὲ (ἔστειλα καὶ βραβεῖον) Ζιλδαν, Σφριγῶσαν Νεότητα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Νοεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεικνύονται μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουθῆ.)

550. Λεξιγράφος

Ἄν λάβῃς γράμμα ἑλληνικόν Καὶ ἄλλο ἐν ἐπίσημ, Καὶ εἰς τὰ δύο ἐν πρόσωπον Ἄπ' τὴν Γραφὴν κολλήσης, Ἐν Κράτος εὐρωπαϊκόν Ὁὲ ἰδῆς κ' ὁμορρήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

551. Στοιχειογράφος

Διαδοχῶν Ἀθηναίου Τὸ κεφάλι ἐν ἀφαίρεσιν, Ἐν θρηῶν τῆς ἐσθίμου Φυθερόν θάποτελέσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάχου τοῦ Σαμίου

552. Μεταγραμματισμὸς

Ἄν τὸ βῆτα κάμῃς φῖ, Μία θεὰ γνωστὴ θὰ λείψῃ Καὶ φωλήτσα ἐστὶ στιγμὴ Σὰ σπιτάκι θὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκαι

553. Μωσαϊκὸν

Τὰ τέσσαρα Κράτη: Ἑλλάς, Βουλγαρία, Μαυροβούνι, Σερβία, Βουρνὸν ἐστὶν Ἀσία Σοῦ κάμουν γνοστῶν Καὶ δὴ ἱερὸν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος τοῦ 21

554. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον Ὁ Πύρος θὰ σοῦ δώσῃ Καπνὸν τὸ δεύτερον μαζί Μὲ φλόγα θινανδῶση, Τὸ τρίτον τοῦ Αἰγαίου μας Νησί θὰ φανερῶσῃ Κι' ὁ Ρόμβος μ' ἕνα κτηρικὸν Κοινόν θὰ τελειώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

555. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ. *+* = Πρόθεσις. *+** = Μυστήριον. ***+*** = Κράτος τῆς Γερμανίας. ****+**** = Κόσμος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

556. Λογοπαίγνιον

Ποτα εἶνε ἡ ἀνωτέρα, ἡ ὑψηλότερα, καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη πόλις τῆς Ἑλλάδος;

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάν

557. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα — γενάρ- χην, τὰ δὲ τριτὰ γράμματα ἐν τῶν βασιλικῶν ἐμβλημάτων:

1, Μέρος δενδρόφυτον 2, Τροφή 3, Πα- τράρχης τῆς Γραφῆς 4, Εἶδος ἀμάξης 5, Μι- κρὸς λιμνὴ 6, Πατρίς μεγάλου φιλοσόφου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κομοκρατείας Ἑλλάδος

558. Φωνηεντόλιπον

πς - μικρὸν - δν - γρντφν Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Παναγῆς

559. Γρίφος

μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο κ' τρε τρε τρε τρε

1 1 1
μαθ' τινὰ λιθοῖ ἄ 1
1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρικῆς Δύσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

380. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλείς).—381. Πά- ρος—Πύρος ὄρος.—382. Ὁ Ἐσπερος, ἡ ἑ- σπέρα.

383. Σ Σ Σ Σ Σ
Ι Ο Ω Ι
Ν Δ Ν Ν
Ρ Ε Ο Η Ι Ο Υ Ε
Ο Ρ Μ Τ Φ
Ω Ο Ο Ο Σ

384. Ρ Α Κ Η 385—389. Διὰ τοῦ Σ: Α Ι Α Σ Πύρος (ἡ πόρος), Σύμη, Κ Α Ν Α Μυσία, σοφός, οἶτος.— Η Σ Α Υ 390. Ὁδὴ ἐπιθυμῶσις ὁ- σα τῶν πλοίων σου ἐστί. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στή- λαν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐναλλάξ.)

391. ΑΕΤΟΣ (Αἰγῆτον, Εὐτῆροπη, ἀστῆρ, Σαρ. Οὐγλ, Ἰά. Σων).—392. Ψέγε μηδένα.—393. Μὴ ἐπιθύμει τ' ἀρχοῦσα καὶ ἀνωφελεῖ. (μὴ ἐπὶ θῆ μὴ τὰ χριστὰ καὶ ἄνω φελί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κρητικοπούλα, δεχθῆτε, Σᾶς παρακα- λῶ τὰ ἐγκράδια μου εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια. Δέχεσθε δὲ συγγνώμην τὴν ἀλληλογραφίαν; — Σῶμβολον τοῦ Χριστι- ανισμοῦ. (Π, 449)

Ἀναχωροῦσα ἐκ Τριπλόεως, ἀποχαιρετῶ ἅπαντα τὸν ἐκεῖ Διαπλασιόκομον. Γενναίουφυχος Ἑλληνίς. (Π, 450)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 409.)

ΑΘΗΝΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Ἐβένη Δ Κολο- τούρου, Ταυτάμ—Τιμητῆς, Ἄρης Κατερίδιάνου, Θεοδόρα Κοροβέλλον, Κατίνα Α. Χατζηπαναγιώ- του, Νικ. Π. Καλαμαριώτου. ΑΡΓΟΥΣ: Ἄθαν. Α. Μαγαλός. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Μπαγαδάτοπουλος. Ἑλλη- νικῆς Ἐπίσης. ΘΑΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Μπερδανόπουλος. ΘΗΒΩΝ: Μελέτιος Ἀθ. Λιάκος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοῦε ντὲ Μπουγιάν. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικήτης τοῦ Μπιζανίου. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σενοφ. Ἀντ. Βυζάς. ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητον Ἐξωνάκι. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινοῦ Ναυτοπούλου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικήφορος Ναυμαχία, Πελ. Ἰωαν. Καλαμάς. ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Ι. Κολοκοῦρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδόντων ὁδῶν τὴν λύσαν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήθη ὁ ἐν Κορίνθου. ΕΒΕΝΟΦΩΝ ΑΝΤ. ΒΥΖΑΣ ὁ δόκιμος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλογίζετο μ' εὐχαρι- στησὴν τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφὴν ποὺ θὰ ἔκαμνεν εἰς τὸ Οὐδύμπληρον, ἀφοῦ ἐτε- λείωνε τὴν ὑπόθεσιν του εἰς τὸ Λονδίον μὲ τὸν δούκα Λωζῆν.

Ἐφαντάζετο ἐκ τῶν προ- τέρων τὴν κατάληξιν τοῦ Τῶμ Τσάρλεϋ, ὅταν θὰ τῷ ἀ- νήγγελλον ὅτι εἶνε πλούσιος καὶ ὅτι ἐπέστρεφεν ὡς ἀληθι- νὸς μιλῶντος, μὲ τῆς τσέπας γεμάτης χρυσάφι.

Καὶ ἡ κυρία Τσάρλεϋ μὲ τ' ὀλοστρόγγυλο μουτρο;... Καὶ οἱ συμμαθηταὶ του, ὁ Πόπητς καὶ ὁ Μπέμπης;... Καὶ ὁ μακροελέκας ὁ Ζοὲ μὲ κάτι μαλλιά σαν λινάρι, ποὺ ἐκτυποῦσε αἰωνίως τῆς σόλες του εἰς τὸ μικρὸ του σκοτεινὸ μαγαζάκι;

Πόσον θὰ ἐξεπλήττοντο ὁ- λοὶ αὐτοὶ οἱ παλκοὶ φίλοι, ὅταν θὰ τοῖς διηγῆτο τὰ συμ- βάντα του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ἔγεινε «σπουδαῖος ἀν- θρωπος!»

Μετὰ σύντομον καὶ λαμ- πρόν θαλάσιον ταξίδι, ὁ Μπόμπης εἶδε μετὰ χαρᾶς τοὺς πρασίνοους λειμῶνας τῆς κομητείας τοῦ Κέντ καὶ ἀνέ- πνευσε βαθέως τὸν πάντοτε ζωογόνον ἀέρα τῆς πατρίδος.

Ἡσθάνετο τόσων εὐτυχίαν, ὥστε τοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ νὰ κάμῃ τούμπες εἰς τὸ χορτάρι, ὅ- πως τὸν καιρὸν ποὺ ἦτο μικρὸς. Ἐκρατήθη ὁμως, συλλο-

γισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλέον τὸ παιδί ποὺ ἔτρεχεν εἰς τὴν ἐσχολήν μὲ μπαλωμένο πανταλονάκι καὶ μὲ τιράντες...

Ὅχι, τώρα ἦτο νέος μιλῶντος πλού- σιος... Ἐπρεπε νὰ κρατῆ τὴν ἀξιοπρέπει- ἀν του καὶ νὰ φέρεται ἀναλόγως τῆς νέας του θέσεως...

Ἡσυχος λοιπὸν καὶ φρόνιμος, προσέ- χων πάντοτε τὸν σάκκον ποὺ ἐπέκλειε τὴν περιουσίαν του, δούλος πλέον τοῦ

πλούτου, ὁ Μπόμπης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Λονδίον, ἐξηπλωμέ- νος εἰς τὰ μαξιλιάρια τῆς ταξιδιωτικῆς του ἀμάξης.

Καὶ διὰ νὰ περᾶ ἡ ὥρα του, προσε- πάθει νὰναπαραστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ θὰ τοῦ ἔκαμνεν ὁ δούξ Λωζῆν, ὅταν θὰ τοῦ εἶδιε τὸ περίφημον γράμμα του.

Τὶ θὰ ἔλεγε ποῦ τοῦ τὸ ἐκράτησε πόσον καιρὸν;... Ὁ δούξ ἦτο δέξθῆμος, νευρι- κός... Καὶ ἂν ἐθύμωνε;...

Ἄλλ' ἰδοὺ τὰ μαυρισμένα καὶ πολυάνθρωπα προάστεια τῆς μεγάλης πόλεως, τὰ μι- κρὰ πλινθόκτιστα καὶ μονό- ροφα σπιτία μὲ τὰ ἰσχνὰ τῶν κηπάρια, οἱ μακροὶ καὶ στενοὶ δρόμοι τῆς συνοικίας Βρόντλεϋ, ἡ γέφυρα τοῦ Ταμείσεϋ, τὰ πλοίαρα, οἱ πωληταὶ τῶν πορ- τοκαλίων. Εἶνε τὸ Λονδίον!...

Ὁ Μπόμπης διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ καλλίτε- ρον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως καὶ ὁ ἀμαξήλατῆς τοῦ ἐπῆρε τὴν ὁδὸν Χάρλεϋ, ὅπου εὐρί- σκετο τὸ λαμπρὸν ξενοδοχεῖον Κάβεδινς. Ἄλλ' ὁ σεβάρος δι- ευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ- του μόλις κατεδέχθη νὰ κυτ- τάξῃ τὴν ταξιδιωτικὴν ἀμα- ξαν τοῦ παιδιοῦ, καὶ διατάξας ἀπλῶς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του: — Θωμά, βοήθησε νὰ κα- ταβάσων τὰ πράγματα τοῦ κυριοῦ!

Ἀπεσῆρθη μεγαλοπρεπέ- στα εἰς τὸ βάθος τοῦ πολυτε- λούς του γραφεῖου.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτῆ, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνας ποὺ τοῦ ἔκαμναν εἰς τὰ ξενοδο- χεῖα τῶν μικρῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, κατὰ τὸ διάστη- μα τοῦ ταξιδίου του, ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸν μικρὸν τζοκεῖ μὲγα μέρος τοῦ θάρρους του. Συνεσταλμένος, διέσχισε τὰς

«Ὁ στρατιώτης ἤνοιξε μιαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὐρέθη εἰς μιαν αἰθουσαν ἐπιπλωμένην πολυτελῶς...»